

[Erik Hansen.]

nok heller ikke må se bort fra, man får en mindre belastning på det lokale lånemarked. Jeg ved ikke, hvor meget der kan ligge i det sidste, men jeg ved da fra nogle af de henvendelser, vi har fået til udvalget, at vi i hvert fald er gjort opmærksom på disse ting. Men når det er sagt, at man her får noget, som er mere fordelagtigt end tidligere, så skal man vel også gøre opmærksom på, at med fordelagtigheden følger en større interesse — det var meningen med det — men der følger også en større risiko, for nu vil flere end tidligere søge denne lovgivning.

Der kan på den baggrund også, som andre ordførere har været inde på, være anledning til at sige, at naturligvis glædes vi alle over, når virkelig gode virksomheder enten tilflyttes egnsudviklingssegnene eller udvikles i egnsudviklingssegnene, og vi er alle sammen betænkelige, når nogle af de virksomheder, som får egnsudviklingsstøtten, kuldsejler, men på den anden side skal man naturligvis være opmærksom på, at denne risiko må tages.

En af de første gange, jeg her i tinget havde lejlighed til at overvære en debat om egnsudviklingproblemer, sagde mit partis daværende ordfører, Jacob Kirkegaard, til egnsudviklingsrådet og til dets departement, at nu bad han dem om at putte en tigger i tanken, som han udtrykte det. Jeg tror, der var stor sandhed i, at naturligvis skal man med denne lovgivning begive sig ind i områder, hvor der er en risiko — det er sådan set tanken med hele egnsudviklingslovgivningen — men man skal på den anden side også gøre sig klart, at lige så vel som det højner respekten, at man får noget ud af egnsudviklingslovgivningen i form af virksomheder, i form af ekspansion, hvor man støtter dem, der har initiativ og foretagsomhed, lige så belastende er det for egnsudviklingstanken, når noget kuldsejler. Jeg tror, vi her har et fælles ansvar. Vi skal sige til dem, som administrerer denne lovgivning, at de naturligvis skal tage vare på, at det er offentlige midler, det her drejer sig om, og at vi, både de, der administrerer loven, og vi, der politisk har bakket den op, her har et fælles ansvar og en fælles interesse.

En anden ting, som jeg synes det er værd at knytte nogle ord til specielt, er ikke alene lovforslagets § 5, stk. 2, men de bemærknin-

ger, der er til paragraffen, måske ikke mindst på baggrund af, at vi har et forslag til en ny miljølovgivning liggende på vort arbejdsbord; der står her, at også andre synspunkter end de rent erhvervsøkonomiske må indgå med større vægt i overvejelserne ved formuleringen af lokaliseringspolitik, og at der her også skal tages hensyn til befolkningens bosætningspræferencer.

Jeg er i og for sig ked af, at man ikke i større omfang, end tilfældet har været, har haft mulighed for ligesom at køre en miljøpolitik, en miljølovgivning, sammen med denne egnsudviklingslovgivning, men når man nu ikke har gjort det, vil jeg sige, at her er dog et enkelt punkt, hvor der måske kunne være noget at tage op i forbindelse med den nye lovgivning.

En anden ting er, at det jo nu klart af betænkningen fremgår, at det er udvalgets opfattelse, og den opfattelse er tiltrådt af ministeren, at ingen kommune i et egnsudviklingsområde på forhånd skal være udelukket fra støtte efter loven. Alle ved jo, at man gang på gang har mødt den opfattelse ude omkring i landet, at når nogen har fået et afslag, har de følt, at dette afslag måske mindre gik på sagen end på, at lokaliteten var for lille, at det drejede sig om en lokalitet, som lå i en kommune, der måske kun omfattede 5.000-8.000-10.000 indbyggere, og så sagde man: ja men har man ikke større lokal enhed, er den ikke berettiget til egnsudviklingsstøtte. Hvis vi ikke vidste det før, så ved vi efter det store antal henvendelser, vi har fået i udvalget fra Ringkøbing amt, fra Viborg amt, fra Nordjyllands amt og fra samtlige kommuner i Himmerland og også fra lokaliteter på øerne — henvendelser, som klart har understreget det — at man dér har følt sig ligesom sat udenfor, fordi det drejede sig om for små kommuner, fordi det drejede sig om landsbyer, som ikke ligesom opfyldte det, man forlangte af dem.

Jeg må her konstatere, at fremtidig står det i hvert fald fast, at ingen lokalitet på forhånd kan være afskåret, fordi kommunen er for lille, eller fordi byen ikke har et antal tusinde indbyggere. Det, der alene må være afgørende, er de kriterier, der anføres af ministeren i svaret på spørgsmål 19 fra udvalget, hvor det siges, at hvis den beliggenhed, der vælges af virksomheden, er hensigtsmæssig for virksomheden alt taget i